

Το αηδόνι και το γεράκι (Σολωμός Διονύσιος)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

«Άκουσε, γεράκι, το καημένο τ' αηδόνι.

Η ζωή μου είναι στην εξουσία σου, όπως και το πέταγμά μας αυτό μέσα στα σύννεφα, όπου δεν είχα φτάσει ποτέ.

Εικόνα από: poihs-logotexnia.blogspot.com

Αλλά άκουσέ με: Από τις μυστικές πηγές της φύσης ερχόταν μιά ήπια πνοή και συναντούσε μιάν άλλη, εξίσου ήπια, μέσα στο στήθος μου.

Αυτή η πνοή γινόταν τραγούδι, όπως και το φύλλωμα του δέντρου που μέ φιλοξενούσε, όπως τα άστρα που έλαμπαν ψηλά.

Η ομορφιά των πραγμάτων που ήταν γύρω μου μέ συγκινούσε και μεταβαλλόταν σε μουσική.

Είδα κι εσένα να έρχεσαι καταπάνω μου, και ο φόβος μου νικήθηκε από το θαύμα της γρήγορης και μεγαλόπρεπης πτήσης σου, που τη θαύμαζα σαν δώρο των θεών.

Αλλά τη στιγμή εκείνη, από άπροσμέτρητο βάθος, ετοιμάζονταν ν' αναβρύσουν από μένα τραγούδια θλίψης για ένα ρόδο που το μάδησε ο αέρας.

Τα άρχιζα, τα τραγούδια αυτά, εγώ που, όταν ξεσπούσε ο κεραυνός, ένιωθα να μού τρέμει το στήθος, καθώς ήμουν μαζεμένο μέσα στο νέο φύλλωμα.

Άφησέ με να ζήσω μιά στιγμή μόνο, όσο για να βγάλω στον αιθέρα και για το αυτί σου το θησαυρό που αισθάνομαι μέσα μου. Μη σκοτώσεις αυτό που πρέπει να γεννηθεί!».

Καθώς το αηδόνι μιλούσε, το γεράκι χαλάρωνε το αρπακτικό νύχι του, και μέ το άλλο έκανε φιλικό νεύμα στο αηδόνι, που όμως τη στιγμή εκείνη ξεψύχησε.

Πηγή: agiazoni.gr